

Hoài Điệp Hạ Phương

LỜI TỪ TIM

Ba mắt sớm - Mẹ tôi đã vừa một lúc làm cả hai công việc: Cha và Mẹ, để chăm sóc, dạy bảo, kiếm tiền lo cho một đàn con ba đứa, mà lúc ấy - tôi - đứa con đầu lòng lớn nhất chỉ mới mười mấy tuổi !

Lúc thức theo Mẹ ngày hai buổi ra chợ buôn bán, đứng ra là chỉ để ngồi đó trông hàng khi Mẹ lảng xãng tới lui thu tiền, nhờ vậy mà tôi đã có dư thời gian nhìn nhiều mảnh đời trôi qua trước mặt và gom cả vui buồn của thiên hạ vào lòng... Lẽ ra tôi phải chai lì, vô cảm mới đúng! Nhưng không, lòng tôi ngày càng chùng xuống theo những gì tôi bắt gặp, vì ngày qua ngày điều rót vào tim tôi nhiều hơn tất cả... chính là những giọt nước mắt của con người! Vâng, ở cái chỗ ngồi nho nhỏ ấy, tôi đã thấy bằng đôi mắt mình những nỗi đau khổ nhiều hơn là hạnh phúc của mỗi mảnh đời riêng mang... Tôi từng kinh hoàng trước sự lọc lừa, tàn bạo, khi chứng kiến một người đến thăm bạn mình với nụ cười hơn hờ, tay bắt mặt mừng, nhưng chỉ một cái quay đi thì lưỡi dao đã cắm sâu xuyên qua da thịt. Một nụ cười trên môi chưa khép lại, ánh mắt đã dại đi và một thân hình đổ xuống trong khi một đôi mắt khác long lên giận dữ với cái mím môi đến tím bầm, bật máu nhìn dòng máu đỏ của bạn mình chảy tràn trên đất.

Vẫn cái chỗ ngồi ấy, tôi bắt gặp nét dễ thương dưới tàng cây ở góc phố khuất sau ngôi trường trung học: Một chiếc bóng ai đó chờ đợi ai. Những nụ

cười, ánh mắt, cái nắm tay, choàng vai rụt rè, bờ ngõ... rồi thì "đưa em về dưới mưa"... Một ngày, cũng dưới cội cây già kia, tôi thấy anh đơn độc, dừng lại đợi chờ như ngày nào và khi tất cả tà áo nữ sinh không còn trên phố, anh mới lên xe, rồ máy chạy đi để lại khoảng bụi mù phía sau và rồi tôi không còn thấy anh, nhưng cội cây già đã có chiếc bóng khác đứng chờ... lại những ánh mắt nhìn nhau ngập ngừng, lại những cái bắt tay rụt rè... Tôi cầu mong lần này họ sẽ dìu nhau cùng đi, cùng về lâu hơn những lần trước.

Từ đó, tôi chọn niềm vui cho mình mỗi buổi sáng khi thức dậy, để dù trong ngày có điều bất hạnh nào đó xảy ra trước mặt tôi sẽ bớt bi thương... và Nụ Cười Của Mẹ tôi đã gắn liền với cuộc sống diệu kỳ của tôi suốt hai mươi mấy năm nay... nhưng bây giờ đây tôi đang lo lắng, bởi mẹ tôi cao tuổi rồi và đã thông tim đến ba lần!!! Tôi thường tự hỏi: Những người bạn của tôi sẽ chọn điều gì, có giống tôi không? Dĩ nhiên niềm vui mỗi người không ai giống ai. Người có gia đình sẽ trả lời khác với người độc thân, cũng như người còn đầy đủ cha mẹ, anh em sẽ trả lời không giống với người mất đi cha mẹ, mất đi những người thân của mình... nhưng nếu như còn có thể, tôi lại muốn nói với các bạn tôi rằng "Này bạn, hãy vui đi trong vòng tay thương yêu của cha mẹ mình bạn nhé vì đó mới chính là tình yêu vĩnh cửu, chuyện tình cảm lứa đôi chỉ là thứ yếu..." Như tôi bây giờ, đã và vẫn đang hối hận mỗi khi nhớ lại ba tôi. Những ngày ông còn sống, tôi quá nhỏ để có thể cảm nhận hết tình thương ba tôi dành cho đứa con gái đầu lòng. Tôi chỉ biết trách hờn ba lúc bị ông từ chối sự yêu cầu nào đó mà thôi. Như lần ba mua cho tôi chiếc xe đạp thay vì xe gắn máy để đi học sau một thời gian dài bắt tôi đi bộ đến trường. Tôi giận ba lắm! Tính luôn hai bạn đi, về, trường xa cả cây số chứ có ít đâu. Nhìn thấy bạn bè cùng trang lứa đi xe honda tới trường, tôi thèm vô cùng. Tội nó không cần ngày nào cũng đồ mồ hôi ướt áo khi vào lớp! Còn nhớ lần vì ao ước quá, tôi đã rình rình dắt đại chiếc PC của

dì Năm gửi ở nhà tôi mà chạy đi học. Dĩ nhiên, ba má đã đến tận trường kiểm rồi đem xe về và cuối ngày hôm đó, tôi bị ba mẹ rầy một trận nên thân, cũng may là không bị trận đòn nào, tuy nhiên lúc ấy tôi vẫn giận ba lắm. Nhưng bây giờ, khi nhìn đôi chân rắn chắc của mình và sức khỏe còn khá tốt ở độ tuổi này, tôi lại thầm cảm ơn ba đã bắt tôi tập thể dục cho đôi chân bằng cách cuộc bộ tới trường và ì ạch với chiếc xe đạp cà tàng suốt thời niên thiếu đó.

Giờ đây, khi hiểu được tình thương người cha dành cho tôi. Khi hiểu được lý do vì sao ba tôi từ chối tôi như vậy, thì mọi việc đã muộn màng. Điều tôi chỉ còn có thể làm là đứng trước di ảnh ông mà lâm râm cầu xin lỗi với lòng hối hận vô biên vì ngày xưa ngỗ nghịch, không lo học hành, không nghe lời ba tôi dạy bảo. Với ba đã là như vậy, thì với mẹ, làm sao tôi không biết mình đã làm cho bà buồn đến bao nhiêu. Tôi nhỏ, tôi làm khổ mẹ tôi theo kiểu con nít. Tôi lớn, tôi làm mẹ tôi khổ theo cái lớn của mình. Không tính những chuyện nhỏ nhặt, chỉ nói về tình yêu của tôi, cũng làm Mẹ và hai em rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Mẹ và hai em tôi đã âm thầm chia xẻ: Tôi vui, họ vui. Tôi buồn, họ buồn! Tôi ngây ngô dẹt mọng, đau khổ, thương tiếc cho mối tình mà giờ này, tôi có thể nói là không đáng để tôi phải phí cả một thời gian dài không thể gượng dậy được, khi người ta bỏ tôi, đi với người con gái khác. Tôi khóc lóc từng ngày, tôi nổi loạn với chính tôi, khiến cả gia đình phiền muộn theo cái vui buồn bất thường như thời tiết của tôi đến một mức. Vậy đó, mà bao nhiêu năm rồi, tôi lại ngần ngại khi muốn ôm Mẹ vào lòng, nói xin lỗi với bà và bảo rằng "con yêu mẹ lắm". Không biết cái gì đã ghìm tôi lại như vậy. Có lẽ tôi mắc cỡ với chính bản thân, khi cho tới bây giờ, thỉnh thoảng tôi vẫn còn làm mẹ không vui.

Những ngày cuối năm, tôi muốn mượn nơi đây để nói cùng mẹ tôi:

Xin mẹ tha thứ cho con! Con rất là yêu mẹ !

Với các em tôi: "Chị xin lỗi cho những điều chị đã làm sai khiến các em buồn lòng.

Hôm nay, các em đều đã có gia đình. Chị muốn nói với các em một điều mà bản thân chị đã từng trải qua: Hãy nắm giữ hạnh phúc khi ta có nó trong tay. Hãy chăm lo cho nhau hết lòng. Để ngày nào, có vì lý do gì mà xa nhau, mình sẽ không ân hận, nuối tiếc, bởi đã làm hết sức. Chúc các em hạnh phúc!

Với những người bạn thân, sơ, của tôi đang đau khổ vì tình yêu, xin được riêng tặng lời ai đó đã nói: "Chung thủy thì tốt, nhưng mỗi ngày nhịp đập trái tim của bạn đưa đi một lượng máu mới - bạn hít thở một bầu không khí mới - Gặp thêm những người bạn mới - nhiều điều lo toan mới... thì không lý gì giữ mãi trong tim cuộc tình đã chết - đã vĩnh viễn rời xa bạn, để tự đau khổ và làm buồn lây cả những người chung quanh. Tâm hồn, trái tim, như cái ngăn tủ. Cát giữ hoài những đồ cũ, vô giá trị sẽ bị đầy, làm sao nhận thêm gì khác nữa".

Ừ, có lẽ! Một ngăn tủ giữ hoài những món đồ xấu xí, không lấy ra, làm sao có thể đưa vào cất giữ những cái tốt đẹp ta vừa bắt gặp? Nói thì vậy! Riêng tôi, trong ngăn tủ vẫn còn cất nhiều đồ cũ lắm!

HĐHP

12-2005

Hoài Diệp Hạ Phương

XIN THỜI GIAN DỪNG LẠI !

Bạn tôi,

Nếu như được trời ban một điều ước cho riêng mình, bạn sẽ ước gì? Tôi chắc chắn rằng, bạn sẽ ước một điều gì đó có ích cho nhân loại. Riêng tôi, tôi sẽ không ngần ngại chỉ ước lấy một điều: Hãy cho tôi lập lại quá khứ của tôi .

- Để chi ?

- Tôi sẽ không bỏ lỡ những cơ hội đã đến và sẽ sửa chữa những sai sót đã làm trong cuộc sống. Ít ra, tôi sẽ lấy lại nhiều điều đã làm buồn lòng những tình thân, bạn bè và láng giềng chung quanh của mình.

Câu ước làm bạn buồn cười lắm phải không và Bạn biết là tôi đang ăn năn, tiếc nuối. Vâng, thật sự là như vậy. Tôi đang tiếc, rất tiếc, như đêm nay - ồ không, đã nhiều đêm rồi đó chứ - khi tôi lắng lòng nhìn lại quá khứ của mình. Dĩ vãng như từng khúc phim cắt dấu ở đâu không biết, chợt rớt về, chắp nối nhau, chiếu lại từng đoạn vừa đủ để làm tôi thức trắng và như có cái gì đó, nghèn nghẹn nơi cổ.

Kìa, tôi đó! Sao mà ngu đến như vậy không biết nữa! Tại sao tôi lại có thể bỏ lỡ nhiều cơ hội để gặp gỡ những người tôi mến mộ, trân trọng, gặp gỡ những thân tình yêu thương, đã từng giúp tôi và gia đình vượt qua khốn khó

nào đó... và kia, cũng là tôi đó, hứa biết bao nhiêu chuyện, lại không thể thực hiện. Bây giờ, có người đã mất - có người vẫn còn sống nhưng cũng bỏ đi rồi. Thi ân bất cầu báo. Hay cũng có thể là vì chán ngấy những lời hứa hẹn của tôi không chừng. Từng người một đã quay lưng. Có lẽ chẳng ai nhớ đến tôi mắc nợ họ cả, một món nợ ân tình khó trả với những người quen biết (các bác, các cô, chú, anh chị em) mà duyên số cho tôi gặp gỡ ngoài đời, trên net...

Gia đình đã xí xóa lỗi lầm cho tôi. Hôm nay, tôi cũng muốn mượn nơi này để nói với những người thương mến khác: Tình thân ơi, xin hãy tha thứ cho tôi! Dù vì lý do nào cũng vậy, cô nhỏ đã lỗi với các người. Nếu như thời gian có thể dừng lại từ giây phút này, dù chỉ một ngày thôi, cô nhỏ sẽ đi ngược lại quãng đường đã qua để sửa chữa lỗi lầm, để sống cho trọn vẹn với lòng yêu mến của các vị dành cho, mà không hề dừng lại nghỉ ngơi. Xin cảm ơn những tình thân! Cảm ơn những tấm lòng đã và đang âm thầm giúp đỡ tôi tiến bước trong cuộc sống. Trái tim còn biết rung động này và nghị lực có được của tôi không chỉ từ cha mẹ mang đến mà nó còn là nhờ tình thân đem lại. Xin hãy nhận ở cô nhỏ lòng tri ân vô bờ bến, để mai này, khi duyên không còn, cô nhỏ có đi xa lòng cũng sẽ được thanh thản đôi chút vì đã nói được điều từ lâu ấp ủ.

Thần may mắn nếu có, xin cho tôi thêm chút thời gian, để có thể hoàn thành những điều rất nhỏ. Hãy giúp tôi tìm ra ngay truyện dài mà tôi đã đánh máy, để tôi email tới người Bác đáng kính của tôi. Hãy cho tôi có lại được làn hơi thật đầy như ngày nào để tôi có thể hát và ngâm thơ những tác phẩm của những tình thân mà tôi thương mến và hãy cho tôi thêm sức lực để tôi có thể đi thăm tình yêu của tôi, đích thân trao tặng anh những phác họa của quyển thơ tôi làm.

Tử thần ơi, thời gian ơi xin dừng lại!

HĐHP

Đánh máy: HĐHP

Nguồn: HĐHP

Được bạn: TTL đưa lên
vào ngày: 21 tháng 3 năm 2006